

samme Folf, som før have ment, at det var i deres Stands Interesse at bekæmpe en saadan Skat, ere ved at faa Øjnene op for, at den er en økonomisk Nødvendighed her i Landet. Naar, det er mit Haab, og jeg tror sikkert, at hvis vi kom til at forhandle om en saadan og fik godt begyndt, blot vi fik en lille Statteprocent lagt paa, som vi jo have prøvet før en Gang, saa vilde vi dog maatte let finde Vej til at lette forfællige af de Byrder, som vi nu kunne se, ere utaalelige, men som vi ikke have Kraft til at forandre. Der er ogsaa som en Vej til at staae Penge i Statskassen talt om en Skat paa Spiritus, særlig paa Brændevin. Jeg vil sige, at for mit Vedkommende skulde jeg i og for sig ikke have noget imod en Brændevinskat, hvis Indtægten af den vel at mærke blev brugt paa en saadan Maade, at den virkelig kom dem til Gode, som jeg antager drikke Brændevin. Jeg siger, jeg vil nok være med til en Brændevinskat, men paa den Maade, at den bliver brugt som Kompensation for andre Skatter, vilde det efter min Mening være at tage fra den fattigste og give til den fattige, og det vil jeg ikke være med til. Imidlertid, det kan nok være, at Brændevinen kan være et godt Statteobjekt, for saa vidt som man bruger Skatten til virkelig at støtte dem, der trænge haardest i vort Samfund, dem, som ere henviste til at drikke Brændevin, fordi det er den billigste Spiritus, de kunne faa, nemlig Landarbejderne. For saa vidt Indtægten kan komme dem til Gode, vilde jeg nok være med; men at den derimod skulde komme ind i Statskassen som Kompensation for andre Skatter, vilde jeg anse for uretfærdigt og for øvrigt ogsaa for ret uheldigt, fordi fremtidige Regeringer vilde komme i et uheldigt Tilfælde, nemlig dette, at de som gode, fædrelandsfindende Mænd selvfølgelig ikke vilde ønske, at Folf i Almindelighed vilde gaa og drikke sig fulde men paa den anden Side som Bestyrere af Finanskassen vilde faa et rigtig inderligt Ønske om, at de maatte drikke Statskassen fuld, saa ogsaa i den Henseende tror jeg, det var ret uheldigt, om man fik en Brændevinskat.

Altsaa, de Beje, ad hvilke jeg har tænkt mig at faa Penge ind, blev paa den ene Side Beparelses og paa den anden en Indtægts- og Formuesskat. Jeg tror, det vil vise sig nødvendigt, at vi komme til for Alvor at tale om de Ting. — Jeg skal nu lige straks slutte, idet jeg beder om Overbærenhed, fordi jeg maatte — nej, ikke maatte; thi jeg føler saa godt, at jeg virkelig har trukket Tiden altfor langt ud; men naar jeg har gjort det

og derved udsat mig for maatte at blive Genstand for mindre Velvilje, er det, fordi jeg har anset det for min Pligt efter bedste Evne at sige, hvad jeg har sagt. De Ting, jeg er fremkommen med — det vil jeg sige her — staa ingen andre til Ansvar for, saa hvis noget deri kunde være stødende for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, saa er det sagt paa eget Ansvar. Jeg beder imidlertid da saavel mit Parti som andre ærede Medlemmer om at modtage det med Overbærenhed, og jeg vil sige til den ærede Regering — det vil jeg slutte med — at jeg tror, den staar saaledes, at den i dette Øjeblik kunde hente sig Synsforladelse for, hvad den har gjort i Fortiden (Bust: Naar!) Så jeg tillader mig at mene det og skal fortsætte, hvis ellers det ærede Medlem fra Ribe Amt's 3die Valgkreds (Bust) tillader det. Jeg tror som sagt, at den ærede Regering kunde i dette Øjeblik indhente sig fuldstændig Synsforladelse for Fortidens Synder, hvis den enten vilde for Alvor tage fat paa at løse de økonomiske Spørgsmaal, tage fat paa virkelig gennemgribende økonomiske Reforme, hvis den kunde forene Folketing og Lands-ting om at gøre det; — thi det er mit Haab, at hvis den for Alvor vilde forsøge derpaa, vilde der kun være saa Medlemmer saavel her som i det andet Ting, der egentlig vilde have Mod til at gaa imod den — eller ogsaa bringe Fædrelandet det Offer at gaa sin Vej. Jeg tror, at den i begge Tilfælde vilde blive hjulst med Jubel Landet over, og jeg tror, at den derved vilde indhente sig Synsforladelse for alt, hvad der er sket i Fortiden. Jeg har tilladt mig at sige dette her til Slutning, ikke for at være ubehagelig mod den ærede Regering; tværtimod ønsker jeg helst at se saavel den som ærede Medlemmer her i Tinget som — om jeg saa maa sige — Medstaber i Stæbnens Haand. Jeg tror, at det maatte har været nødvendigt, at vi have ført den Kamp, vi have ført; men jeg tror ikke, vi have Naad til at føre den længere. Jeg tror, at enhver især er pligtig at bringe de personlige Osre, der fordres, for at vi virkelig kunne faa økonomiske Reforme igennem.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser fra et æret Medlem (Trier) i Gaar med Hensyn til Fængselsarbejdet og dets Forhold til det fri Arbejde. Det Spørgsmaal, hvorledes man paa en hensigtsmæssig Maade kan bestæftige Straffefangerne uden at komme i for stærk Kollision med det fri Arbejdes Interesser, er jo et gammelt Spørgsmaal,